

SUBSCRIPTION RATES
United States of America one year \$6.
Canada, Europe & t. c. one year \$1.50

Srbobran published every Thursday at
443 W. 22 Street, New York, N. Y.

СРПСКИ НАРОДНИ ЛИСТ И ОРГАН
САВЕЗА СЈЕДИЊЕНИХ СРБА „СЛОГА”

СРБОБРАН

SRBOBRAN

ПРЕТПЛАТА:
За Сјед. Државе на годину до 6.
Канаду, Европу итд. год. \$1.50
Србобран излази четвртком на
443 W. 22 Street, New York, N. Y.

SERB NATIONAL PAPER AND THE ORGAN
OF THE SERB FEDERATION „SLOGA”.

Број 409

ЊУЈОРК, Н. Ј., Четвртак 10. августа 1917.

ГОДИНА 7

ДНЕВНИКОВИ НАПАДИ НА МЕНЕ И НА МОЈ РАД

Пише: МИЛАН ПРИБИЋЕВИЋ.

ЊУЈОРК, 20 Августа, 1917.

Нисам се до сада освртао на нападе Дневника, јер налазим да треба имати што више стрпења у сваком раду. Но, сада се дошло до последњих напора, да се утврди политика која је поведена овде од мага дослака. У исто време Дневник је, из непрестаних прикривених напада на мој рад, прешао у отворене и најбоље близине.

Због тога је потребно да проговорим о њему па, ово, и чиним. А чинућу и у будуће када год наћем за потребно.

Нека народ види како изгледа Дневник посматран са моје стране, а треба да види и тај лист да ме његови напади не могу ни најмање збунити на путу којим идем.

За сада казању две ствари: прво, зашто и како ме Дневник напада и, друго: измену мало ближе начин његових напада у коме се показује сва његова данашња улога штетна народу.

I. ЗАШТО И КАКО ДНЕВНИК НАПАДА МОЈ РАД.

1. УЗРОЦИ НАПАДАМА.

Свому садању писању Дневника узрок је што је он пре мага дослака жарко и палио овде. Имао је у рукама и Слогин орган и тадању Народне Одбране. Одржавао је везе са Србијом. Био је страховлада. Тражио је од Србије да иде само са њим а од народа овде да слуша само њега. У писању није бирао никад средства. Његову логику се не обазире. Истину му је играчка. Речи пуне грђе, измешане са вима из народних песама и Јеванђеља, са богоугањем и подизањем Србији и на људу. На тај начин многе је овде заплашио, а збуњивао и по неке у Србији који још чини злки стање овде.

Такав слан, као што сам каже, „Кајмак-Чалан“ и „Царска Задужбина“, тражио је од мене, када доноси, да радим само са њим и његовим присташама. То је оно што си каже: да сам требао гледати свој посао (као да сам ја бизнисчар да имам „свој“ посао), а оставити „Слогу“ на миру, Савезе и политику. Говорио је да је цео народ уз њега, а који нису да су неваљаци и Аустријаници. То сам знао да није тако, јер имамо је нас тада већ у Европи који знадосмо шта је све овде. Ја сам садно то што тражи, јер је било противно мојој Мисији, које ме је још чини злки стање овде.

То, што сам ишао код свих, а што је била моја дужност, то је моје „мешање“. Дневник је био љут на то. Покушавао сам истрајно и упорно споразум и са њим. Направили смо некакав, но он је и даље све јаче, тајно и отворено напада моје довоље цео рад Матановика и других на томе, знамо да су ти људи били великом Црногорском резервисте и браћа њихова најближа Бокељи и Херцеговци, који су тако добри Срби да би ишли доле да Дневнику никада овде није било.

Тражио сам поред свега овога и даље споразуман рад и са Дневником, јер дани су тешки, па треба да радимо сложно сви. Говорио сам им, да они иду у народ и сложи се са свима и раде ово што ја, па му одмах у Европу. Али како могу то они, када су за слогу само тано ако они деле пасоси о Српству. Ја сам ишао и сложи се са свима, но са њиме не могу. Види се напред зашто. Мислим да то није штета него добро. Јер, над је Дневник онакав какав је, онда је много боље што није с нама. Оно на телу што се никако излечити не може, а да се не одржи, треба храбро одрезати. Сада се то врши са Дневником. Он се одређује са тела народног овде. Не режемо га ми, него се реже сам својим радом, који је могао пре некада бити и добар, дакле је само штетан Србији и Српству. ЈЕР, ИСТИНА је СВА МИ КОЈИ ДОБОСМО ИЗ ЕВРОПЕ РАДИМО СЛОЖНО ЈЕДНО. А ТО је ДЦЕО НАРОД ВИДИ СРБИЈУ, ДА ОСЕТИ ДА ГА ОНА ВОЛИ ЦЕЛОГ И ДА ЦЕО РАДИ СА ЈОМ У ДАНАШЊОЈ БОРБИ. Колико пута сам говорио у народу: ено, на Солину и робијаша у војсци, ено их и у другим државама, рат је најстрашнији за Српство. Зашто бранити некоме, ако пре није био добар, да сада ради за Српство. Примимо све и ценимо их по томе како раде дакле. У томе духу био је и први проглас Народне Одбране. Сви су то усвојили. Управе Савеза и цео народ, који ми је одобравао на тој речи, у свима колонијама где сам год творио, и Слогаша и Србобрана.

Томе се је само противил Дневник и он његовој речи присташе које су као он. Сви бољи који су му веровали од пре, јер су мислили да је народни лист, нису се обазирали на његово писање против мага рада него су пошли за радом који им је донесен. МНОГИ СУ ОД ЈИХ ЖРТВОВАЛИ СТАРЕ МРЖИЈЕ И ДРУГО. НО ТО МОРА БИТИ. БЕЗ ЖРТАВА НЕМА ЉУБAVI, A BEZ ЉUĐAVI NE MAJU JEDINSTVA NI SRPSTVA.

Сви се сложили, сједили и отпочели радити оно што се тражило. Само Дневник није. Он је над кад доносио коју „злену реч“, да се не види добро за чим иде. У ствари је писао против, одмах после споразума који је са њим направљен. Нападао је стално рад, прикривено и отворено, преко листа иначе.

Ја сам трпео у корист опште ствари, надајући се да ће доки себи, да ипак и то такав какав је. Ишао сам даље у народ савлађујући смртње које ми је чинио. Ишао сам код свих и нашао сам да су многи добри од оних, које је у броширама својим, што их је славо у Европу, и сваки дан у листу, називао склонојим као дакле мене и даље „српским јункером“.

пред Битољем, а лично, овде, што га где шаље чете у Србију, посвекује барjak њихове и даје Цркву на чување Србији. То је тај Аустријанац што је продао Српску Цркву Румску! Говорио сам о овом што сам видео Дневнику, но он је продолжио даље и све јаче да напада свети рад наш у народу.

2. КАКО јЕ НАПАДАО.

Називао је све нас изасланике „дијурнистима“ и „апостолима“, „родољубима од заната“. Писао је о чизми са којом сам стао на народ овде. Мога вредног помоћника Д. Богдановића, на првом кораку у народу, терао је у Европу, приказивајући напад „одбраном народа“ од Душана, који је члан наше најмлађе демократије Српске. Вредног борца за покрет Граховића називајући црнорукима. Као да се у Србији не чита Американски Србобран сваки дан и као да Србија и зна да сам ја био највећи противник „Црне Руке“, па онај кога узимам овде у подомоњника не може бити друго. А Граховић сам узео, јер је првога дана када доносио јавио се да иде на фронт И НИJE OTISHAO САМО ЗАТО ШТО САМ МИ НАРЕДИО ДА ОСТАНЕ ОВДЕ, А ИДЕ КАДА МУ КАЖЕМ, ШТО НЕ И УЧИНИТИ. Мени, чија брака и пријатељи воде у Хрватској странку Српску од двадесет саставника, који има овде у народу безбрз рођака и срета безбрзне сељаке, који ме знају лично, каже Дневник да се намеком народу овлашћион кога има из Хрватске готово половину. Њему сам ја нога сељац у Хрватској познају и воле још из године 1902. „Финифри“ који је дошао без икаквог права у народ овде. НЕКА МУ МОЈИ БАНОВЦИ И ЛИЧАНИ И ОСТАЛИ НА ТО ОДГОВОРЕ, ЈА НЕ ТРЕБАМ. Он напада на Народну Одбрану коју створисмо овде на исти начин као у Србији, а коју тамо, од 1908 до данас, од српских новина не нападе НИКАДА ни једна ни јединија словеначка газета.

Сви његови напади, који имају времена да раде, радили брзо без избора и устава великих, ЈЕР НАРОДНА ОДБРАНА НИJE НЕКАВА СТРАНКА НЕГО НАРОДНИ РАД. Давали смо тај рад, због чега је Народна Одбрана и постала велика. Мени, који сам познат у Србији као један од најграђанских официра, називају он дахијем, а овамо ћохе да је први демократа и највећа србинска задужбина, свети предајан лист који разговара са Богом. Одмах по доласку казао сам Дневнику, да сам дошао и у Мисији Југословенског Одбора, да је споразум између тога Одбора и Владе искрен и да је Марjanовић истински изасланик наш народни из Европе и да треба цео рад његов потпомагати. Говорио сам, да је Југословенски Сабор у Питсбургу потпомогао, као све остало што се ради. Рекао сам му, да је његов напад највећи у том послу, штетно. Рекао сам му, да се спрема искрен споразум између Југословена, јер се тада већ радило за Декларацију која је сада дошла. Па да не треба овде посао сметати, да се духови сложе. Све то није вредило. Он је нападао и тај рад, омаловажавао и изругавао ми се, чиме је ометао много јачи успех под Хрватом и Словеначком, који су од пре имали уверење да је Дневник неки званични орган Србије, па са због Дневника сумњали у Србију.

Последње своје нападе на мене Дневник образљава тиме да сам их ја изазвао наредивши „Хрватском Свету“ да га нападне. Као да људи „Хрватског Света“ нису имали сто хиљада разлога да објасне народу штетну улогу Дневнику, коју су видели крепуни се својим радом у народу? Американски Србобран и Србобран у Њујорку, који су искрено били за покрет што се ствара, као да нису могли сами без мени оценити зло које од Дневника долази.

Пошто је нападао мене од почетка непрестано, тврди сада Дневник да сам ја оточео борбу. Закљиће се чак да сам писао без потписа у новине против њега. Ономе коме је истина играчка није тешко ништа реки. Не разговарам се са Богом као он, када пишем, али са својом савести. Кажем да нисам написао ни једне речи овде у Америци коју нисам потписао, сем прогласа Народне Одбране зашто сам опуночио био од Главног Одбора.

Он своје нападе приkrива тиме што је каткад написао нешто што иде мени у прилог. Но, и ту је занимљиво, да је то радио против моје воље. Први чланак који је написао о мени био је после првог разговора са њим, у коме сам га молио да не пише ништа, јер тада није било корисно. Он је ипак написао. Ја сам ишао после тога у уредништво и жалио се. Да илје, тај славни чланак којим се дичи, био је против моје воље и мени штетан у оном часу, када је још аустријско посланство било овде. Његови други речни чланци са позивом у Македонију, и т. д., шта вреде они, најда се уз пут, из дана у дан, напада, час ово, час ино у ради, изругава се, омаловажује, вреће посао и људи који га раде. Шта вреде ти поједини његови чланци, када он онда када ја идем у народ, на велики и тешки свој пут од два месеца, пише: да не треба зборова, да се нико никада не миче, када о четама које одлазе нема ни речи, а када се креку највеће, пише: „ИДУ ИЗ СОЛУН“?

Шта вреди његов „Љубљење стопа патријарху Пашићу“, када он напада Енглеску, баш у часу када Пашић иде у Лондон да конферише? Или, може бити он мисли да је оним својим чланковима нападао Лојд Ђорџа да се изјави за нас? Можемо дожићи да написа и то. Но, сигурно је да је збунио своје читаоце оним у његовом писању да он умире за Србију и Посланство, када не доноси никада ни један поздрав ни изјаву које Посланик упути у народу?

Све је то писао пре одступања Пупина. Сада је само ставио своме писању круну на главу, КАДА ЈЕ СРПСКЕ ОФИЦИРЕ ОДЛИКОВАНИ КАРАЂОРЂЕВИМ ЗВЕЗДАМА СА МАЧЕВИМА НАЗВАО „ОЛОШЕМ“, И КАДА ЈЕ НАПОСЛЕТКУ, КАО ШТО МЕ ОНО ОПТУЖИО МЕ АМЕРИЦИ ДА СТВАРАМ ТАЈНО АНАРХИСТИЧНО ДРУШТВО ОВДЕ РАДЕЋИ РАД ПО КОЈЕМ САМ ПОСЛАТ. Најсмешније је у томе то, што он ту оптужује Пашићу, који је прву такву примио о мене пре ДЕВЕТ ГОДИНА од Пашића да зна добро што има са њом да ради. Ето то је ТАДЕВЕТКА коју Дневник спомиње у свом нападу на последњи записник Главног Одбора. Она напада зашто Дневник није више орган Народне Одбране. За то, што пише као Настик.

Ово је моја реч која, објашњавајући зашто је до напада дошло, и како их Дневник води, показује, колико је штетан његов данашњи рад Српству — не мени лично, да је то било тако лако — него целом народу.

Не због мене, али нога и избеглице, није била потпуна. Пре свега, није био у њој цео овадашњи народ, који се опукан, што мора да буде у правој Народној Одбрани. После, уз новац требао је слати и људе. За то се она и пропишила у Одбрану, коју имамо дакле, а у којој су све овадашње Српске организације, а која је такође културно национална, јавна и отворена, пред лицем целе Америке, као помоћник и највећи пријатељ ове Државе. Што она шаље људе у борбу, то није анархизам. То је у корист Америке. И Америка шаље своје људе. Не јер је анархистичка него што је културна, јер култура је дакле: борити се против Немачке.

Нека прочитају пажљиво ово сви они добри Срби који Дневник прате и нека пресуде. Они који су као он речи са. Има их мало, као на пр. у оном месту где су хтели основати „републику“, и где се покушало не спомињати Краљ Петар у Цркви и где се одговарајући свет од пута на фронт, од оних који ходе да су први Срби у Америци, као што то ходи и Дневник. Тањи могу слободно остати где су, називајући мене и даље „српским јункером“.

Нека прочитај

ДНЕВНИКОВИ НАПАДИ НА МЕНЕ И НА МОЈ РАД.

Наставак са 1-ве стране.

Наше јунаке, раднике и сељаке, свуда по варошима где одлазе, испраћа и Америчко грађанство, војне музике, па и војници и официри Амерички. Они носе са собом и Америчке заставе, које се свечано дочекују доле од Србије. Где је ту тајност и анархизам?

Тврђење да је мој рад, и остварење нове Народне Одбране овде, тајни и анархистички, пошто аустријског посланства нема овде, могло би да потекне само из Бугарског и из тајних кругова Немачких и Аустријских. Но слабо то вреди. ЗНА СЕ ТАМО ГДЕ ТРЕБА, И ОВДЕ, ЗА СВЕТИ ОБРАЗ СРБИЈЕ И ЊЕНИХ ЧИНОВНИКА, А ПРАТИ СЕ ДОБРО И МОЈ РАД И ПИСАЊЕ РАЗНИХ НАШИХ НОВИНА.

5. Тврђење, да сам се одметнуо од Србије, неистина је и нелогично је, такође. О свему што радим извештавам у напред на се зна тамо где треба добро мој рад овде. Писање, да сам сакупио око себе „најгори олов из Европе и Америке“, је вео како изгледа: из Европе су око мене г. Тривуац, научењак са Универзитета Београдског, опште вољена личност у Србији; јунаци, моји ратни другови, ранени официри Јовановић, Јосимовић и Перуновић, па Душан Богдановић и Никола Ђорђевић и Српске на Колун.